

Sara en de dief

Met flinke stappen loopt Sara door de oude wijk van de stad. Vandaag mag ze voor haar vader een karweitje doen. Haar vader is evangelist in deze stad, en zij mag helpen met de grote folderactie. In elke brievenbus stopt ze een evangelisatiefolder.

Op het moment dat Sara het volgende hekje wil open doen, springt er een hond grommend op haar af. Sara deinst achteruit. Wat een griezeli!

'Grrr...' De hond gromt dreigend. Het geluid komt diep uit zijn keel. Sara laat het hekje los en twijfelt. Het is een wel een erg grote hond.

Besluiteloos staat ze met het foldertje in haar hand. Wat nu?

Maar wacht eens...! Misschien hebben ze hier wel zo'n brievenbus aan de buitenkant van het hek! Ze kijkt rond. Nee, helaas... Ze kijkt nog eens naar de hond, dan naar de voordeur van het huis. Ja, daar in de deur is de brievenbus. Wat zal ze doen? Het is best een grote voortuin. Zou ze het durven...? Zou ze het proberen...? Ze steekt haar hand weer uit naar het hekje. Direct begint de hond weer te grommen. Hij kijkt haar met zijn zwarte ogen dreigend aan. Zal ze dit huis dan maar overslaan en hier geen folder in de bus doen?

Dan gaat de voordeur open. Er komt een man naar buiten.

'Kosja, koest!'

Hij loopt over het pad naar het hek. 'Dag meisje. Durf je er niet langs? Ach, hij doet niets, maar hij ziet er wel gevaarlijk uit hè? Heb je post voor mij?'

'Ja meneer. Een folder. Alstublieft.'

Sara geeft de man het foldertje dat ze nog steeds in haar hand heeft.

De man pakt het blaadje aan en bekijkt het. Sara ziet zijn gezicht opeens betrekken. Nijdig verfrommelt hij het blaadje tot een prop en geeft het aan haar terug. 'Moest ik voor deze rommel naar buiten komen? De blijde kerstboodschap! Vrede op aarde... Wat een onzin. Moet je om je heen kijken. Overal oorlog en ellende. Meisje, geloof die sprookjes toch niet. Het zijn allemaal leugens!'

Met nijdige stappen loopt de man terug naar de voordeur. Sara kijkt hem met grote ogen na. Ze staat te trillen op haar benen. Opeens voelt ze een hand op haar schouder. Ze kijkt opzij. Het is John, haar broer met wie ze folders rondbrengt.

'Kom maar mee, Sara.' John trekt haar zachtjes bij het hek vandaan.

'John... hoorde je wat die man zei? Hij... hij zei...'

'Ja Sara, ik hoorde het. Sommige mensen worden boos als ze iets over de Heere horen. Dat was in de tijd van de Bijbel al zo, en dat is nog steeds zo. Maar gelukkig reageren niet alle mensen zo boos.'

Samen folderen ze de laatste paar straten van de wijk. Sara merkt dat haar broer nu een beetje bij haar in de buurt blijft, en dat vindt ze eigenlijk wel fijn. Want die boze meneer is ze nog steeds niet vergeten.

Als ze terug zijn op de evangelisatiepost roept vader haar bij zich.

‘Sara, dank je wel dat je hebt meegeholpen met het rondbrengen van de folders. Dat scheelt mij heel wat tijd.’

‘Maar ik vind het best leuk om te doen hoor!’ zegt Sara.

Vader pakt zijn portemonnee en haalt er iets uit. ‘Hier,’ zegt hij, ‘koop er maar wat lekkers voor.’

Hij stopt een munt van 2 euro in haar hand.

‘Bedankt pap! Mag ik echt zelf weten wat ik er voor koop? Mag ik nu gelijk even naar de supermarkt?’

‘Eh... ja, dat mag wel... maar eh... doe je wel voorzichtig? Zal ik anders vragen of John met je mee wilt gaan?’

‘Pap! Dat kan ik best alleen hoor! Ik ben geen klein kind meer.’

Even later loopt Sara door de supermarkt. Wat zal ze kopen van de 2 euro? Kauwgom? Een zak chips? Twijfelend staat ze voor de schappen. Of... wacht eens! Pas had John een hele lekkere chocoladereep gekocht. Ze zoekt het pad op waar de chocola ligt. Toffees, kleine chocolaatjes... nee, dat zoekt ze niet. Aha, daarboven liggen de repen. Even kijken... Die reep van John zat in een groen papiertje. Zou die het zijn? Ze pakt een reep uit het schap. Nee, hier zitten noten in, dat lust ze niet. Die misschien? Ze gaat op haar tenen staan, zo kan ze net bij het bovenste schap. Ja, deze had John. Ze had toen een stukje van hem gekregen, en dat was echt lekker!

Naast haar staat een bruine jongen. De jongen graait door een mand met afgeprijsde chocoladeletters. Die heeft de winkel zeker nog over van sinterklaas, denkt ze.

Ze besteedt geen aandacht meer aan hem en gaat op haar tenen staan om te kijken wat de reep kost. Opeens ziet ze uit haar ooghoek een vreemde beweging. Hé ... stak die jongen nou een paar chocoladeletters onder zijn jas? Hij zou toch niet... ja wel, kijk maar, zijn jas bolt er een beetje van op. De jongen kijkt schichtig om zich heen. Snel kijkt Sara voor zich. Die jongen is aan het stelen! Het is een winkeldief!

Of... misschien is hij vergeten een winkelmandje te pakken en kan hij niet alles dragen.

Daarom stopt hij het nu even onder zijn jas. Ach natuurlijk, dat zal het zijn. Hij gaat straks gewoon bij de kassa afrekenen.

Toch vindt ze het vreemd. Een beetje stiekem bekijkt ze de jongen. Hij is een paar jaar ouder dan zij. Hij heeft een felrode pet op. Van onder de klep van zijn pet kijkt hij spiedend rond. Snel kijkt Sara weer voor zich. Ze wil niet dat de jongen denkt dat ze hem in de gaten houdt. Stel je voor dat hij denkt dat zij gezien heeft dat hij steelt. Misschien gaat hij haar dan wel slaan of zo...

De jongen kijkt nog één keer om zich heen en loopt dan in de richting van de kassa's.

Nieuwsgierig volgt Sara hem door de winkel. Bij de kassa's kijkt hij even rond. Dan loopt hij naar een kassa waar het niet zo druk is.

‘Pardon, mag ik er even langs?’ hoort ze hem tegen de mensen in de rij zeggen.

Kijk nou! Hij loopt gewoon de winkel uit, met allemaal chocoladeletters onder zijn jas! Wat moet ze nu doen? Heel hard roepen: Houd de dief? Ze weet het niet!
Ach, ze is al te laat, de jongen is de winkel al uit.
Snel legt ze de reep chocola ergens tussen de pakken luiers. Dan loopt zij ook langs de kassa. 'Sorry, mag ik er even langs...', mompelt ze met een rood hoofd.

Buiten kijkt ze rond of ze de jongen nog ergens ziet. De supermarkt staat in een drukke wijk van de stad, en deze vrijdagmiddag zo net voor de kerstdagen is het nog drukker dan anders. Overal lopen mensen met volle winkelwagens. Op de parkeerplaats klinkt getoeter van automobilisten die een plaatsje zoeken en die er niet door kunnen. Het is echt een chaos op het parkeerterrein.

Sara gaat op de rand van een plantenbak staan om over de auto's heen te kunnen kijken en speurt de straat af.

Ja, daar gaat hij! Ze herkent hem aan zijn felrode pet. Hij steekt net achter de tram de weg over. Zonder na te denken rent ze achter hem aan. Als ze wat dichterbij hem is gekomen, stopt ze met rennen. Maar de jongen loopt zo snel dat ze hem maar net kan bijhouden. Zelfverzekerd loopt hij de ene straat uit, de volgende in. Sara kijkt om zich heen. De straten waar ze doorheen loopt, kent ze al snel niet meer. John noemt dit deel van de stad altijd de zwartenvijk. Ze huivert een beetje, maar niet van de kou, want haar dikke jas houdt de snerpande wind goed buiten. Ze huivert van de nare sfeer die er in deze straten hangt.

Ze passeert een groep donkere jongens. 'Hé meisje, ben je verdwaald? Heb je het koud? Zal ik je effies warm wrijven?' Eén van de jongens komt op haar aflopen. Ze kijkt hem niet aan en loopt snel door. Wat een engers!

Als moeder eens wist dat ze hier liep, dat zou er wat zwaaien. Moeder moppert toch al zo vaak dat ze veel te nieuwsgierig is.

Ho, wacht! De jongen met de rode pet stopt. Snel verschuilt Sara zich achter een bestelbusje dat langs de weg staat geparkeerd. Ze gluurt om een hoekje en ziet nog net dat de jongen een stenen trapje oploopt naar de voordeur van een oud huis. Uit zijn broekzak vist hij een sleutel, die hij in het slot van de deur steekt. Sara bekijkt het huis. Achter de ramen van het huis is krantenpapier geplakt. De deur is kapot, er zit een gat in en de verf bladdert er aan alle kanten af. Dus daar woont de jongen!

Nou, ze is blij dat zij niet in zo'n buurt woont. Overal op straat ligt rommel. Een oude tv, een bankstel, een half gesloopte fiets. Ze wacht even tot de deur weer achter de jongen in het slot valt en slentert dan naar het huis. Ze doet net alsof ze hier op haar gemak loopt, maar ze voelt haar hart bonzen van spanning. Nog nooit is ze alleen zover van huis geweest, en in deze buurt is ze helemaal nog nooit geweest. Ze hoopt maar dat ze straks de weg naar huis nog terug kan vinden.

Als ze langs een steegje loopt haalt ze haar neus op. Bah, wat stinkt het daar naar pies! Vlak voor het huis van de jongen loopt ze nog zachter. Ze kijkt naar de deur. Naamplaatjes zitten er niet op, wel een hele rij belknoppen. Ze laat haar ogen langs de voorgevel omhoog glijden.

Een hoge muur van grauwe bakstenen. Vieze ramen. Voor één raam zijn planken getimmerd. Vier verdiepingen telt ze. Op welke verdieping zou die jongen wonen?

Opeens vliegt de voordeur open, en springt de jongen zo vanuit de deuropening voor haar op straat.

Sara schrikt vreselijk.

‘Wat moet jij hier?’ vraagt hij dreigend.

Ze kijkt hem bang aan. ‘Ik... jij... eh... niks hoor!’ De jongen kijkt haar argwanend aan.

‘Jij was zojuist bij de supermarkt. Jij hebt mij gevolgd! Ha, je dacht zeker dat je mij te slim af was hè. Zeg op, wat moet je van me!’

Met een kwaad gezicht doet de jongen een stap naar voren. Sara is niet bang uitgevallen, maar voelt nu echt haar knieën knikken. Ze doet een stap naar achter, maar ziet niet dat er een stoeptegel scheef ligt. Ze struikelt. Wild zwaait ze met haar armen om haar evenwicht te bewaren. Dan valt met een klap achterover op straat. Haar achterhoofd komt hard tegen de punt van het betonnen trapje. Een felle pijnscheut schiet door haar hoofd. Even wordt het zwart voor haar ogen. Dan ziet ze opeens het verschrikte gezicht van de jongen boven zich. ‘Hé meisje, sorry, dit bedoelde ik niet. O, kijk nou, je bloed! O nee, wat moet ik doen?’

Sara gaat zitten. Ze is duizelig en misselijk van de pijn. Ze voelt voorzichtig aan haar achterhoofd. Het voelt kleverig. Ze kijkt naar haar vingers. Die zijn rood. Ze bloedt!

De jongen pakt haar arm. ‘Kom mee meisje, naar binnen. We moeten een doek op je hoofd doen.’

Sara schudt haar hoofd. Nee, dat wil ze niet, ze wil niet met hém mee! Maar ze voelt zich duizelig worden, de straat lijkt wel in het rond te draaien.

‘Kom nou, je bloedt!’ houdt de jongen aan. Voorzichtig helpt hij haar overeind.

‘Gaat het?’ vraagt hij.

Sara wil ja knikken. Ze wil weg hier. Maar weer wordt alles zwart voor haar ogen. De grijpt de jongen vast om niet te vallen.

Sara protesteert niet meer als de jongen haar meeneemt naar binnen.

‘Ik woon op de tweede.’

O nee, nou moet ze ook nog eens twee steile trappen op. Voetje voor voetje gaat ze de trap op. Haar rug is nat van het zweet als ze eindelijk boven zijn.

De jongen opent een deur. ‘Kom maar even mee naar de keuken.’

Hij zet haar op een harde keukenstoel en maakt onder de kraan een handdoek nat. Langzaam voelt Sara de ergste pijn een beetje wegtrekken. Ze kijkt eens om zich heen. Wat een kale keuken! Deze mensen zijn vast erg arm. Zelfs het zeil op de vloer is niet eens groot genoeg om de hele vloer te bedekken, hier en daar zie je nog stukken van het beton eronder. In het midden van het keukentje staat een tafel. En op die tafel ligt een keurig stapeltje van vier chocoladeletters! De deur van de keuken gaat open. Er komen drie kleine meisjes binnen die haar met grote bruine ogen nieuwsgierig aankijken.

De jongen geeft haar de natte doek. ‘Doe deze op je hoofd. Het is een schone doek hoor!’ zegt hij.

Het kleinste meisje klimt ook op een keukenstoel, en staart Sara aan. Dan schuift haar hand langzaam over het tafelzeil in de richting van de stapel chocoladeletters. 'Nee, afblijven,' zegt de jongen streng.

Sara drukt voorzichtig de doek tegen haar achterhoofd. De jongen gaat ook zitten. Hij ziet hoe zij naar de chocoladeletters kijkt.

'Ja, die heb ik gestolen. Slecht ben ik hè?'

Sara haalt haar schouders op. 'Waarom deed je het?' vraagt ze.

De jongen kijkt naar de drie kleine meisjes en zucht.

'Weet je, het is bijna Kerst. En met Kerst heeft iedereen een kerstboom, behalve wij. Met Kerst eet iedereen lekkere dingen, behalve wij. Ik moet de hele dag op m'n kleine zusjes passen. Ze zeuren de hele dag aan mijn hoofd om wat lekkers. Want weet je, er is niks, echt helemaal niks in huis. Mijn moeder is de hele dag werken, en vanavond brengt ze eten mee, want dan heeft ze pas geld om wat te kopen. Weet jij dat die kleintjes wel een uur in de folder van de supermarkt kunnen zitten bladeren, en dan fantaseren hoe lekker alles is.' Hij wijst naar de chocoladeletters. 'Daarom heb ik die dingen gepikt. Om mijn lieve zusjes ook eens iets lekkers te geven.'

'En je vader dan...' vraagt Sara zacht.

'Mijn vader? Die is weggelopen, net nadat die laatste kleine is geboren!'

'Dus jij moet de hele vakantie oppassen? Maar wat doe je dan de hele dag?'

'TV kijken, vervelen.'

'Maar... als je moeder nou vanavond thuiskomt en ze ziet die chocoladeletters...?'

Het gezicht van de jongen betreft. 'Dan eh... dan denk ik dat ze heel boos wordt. Mijn moeder is best streng in zulke dingen. Daarom wilde ik eigenlijk tegen m'n zusjes zeggen dat we de letters stiekem zouden opeten zonder dat moeder het weet. Maar ik ben bang dat ze het toch zullen verklappen. Ach, jij snapt er toch niks van! Jij weet niet wat het is om arm te zijn!'

Sara knikt. 'Klopt. Maar stelen mag niet.'

'Ja, dat weet ik ook wel!' roept de jongen uit.

Opeens krijgt Sara een idee. Ze denkt even na. Die letters, wat kosten die eigenlijk? Ze sluit haar ogen en denkt weer terug aan de mand in de winkel waar de letters in lagen. Ja, ze waren 50 cent per stuk, dat stond op een bordje erboven.

Ze haalt de 2 euromunt uit haar jaszak en legt hem op de keukentafel. 'Jullie krijgen die chocoladeletters van mij. Ze waren 50 cent, dus met mijn 2 euro kunnen we ze precies betalen.'

'Maar... maar hoe...,' stamelt de jongen.

'Kom mee, we gaan terug naar de winkel om die letters te betalen.'

'Ja maar... wat moet ik dan zeggen?' De jongen kijkt benauwd bij het idee dat hij naar de supermarkt terug moet.

'Gewoon, eerlijk alles vertellen.'

'Ik.. .dat durf ik eigenlijk niet,' zegt de jongen zacht. Hij wriemelt aan zijn pet en kijkt haar benauwd aan.

'Ik ga mee. Weet je wat, dan zal ik het wel vertellen, goed?'

De drie zusjes springen van hun stoel. 'Mogen wij ook mee, Amed?'

Sara kijkt op. Het is voor het eerst dat ze zijn naam hoort. Hij heet dus Amed.

'Ja, gaan jullie je jas en schoenen maar aantrekken.'

Even later lopen ze met z'n vijven terug naar de supermarkt. De chocoladeletters zitten in een plastic tasje dat Sara draagt.

Als ze de supermarkt in gaan, gaat Amed een beetje achter Sara lopen. Van de stoere jongen van vanmiddag is weinig meer te zien. Sara heeft eigenlijk best medelijden met hem.

Ze loopt naar de klantenservice. 'Hallo mevrouw, is de baas van de winkel er ook?' Onderweg had ze bedacht dat ze maar het beste gelijk naar de baas kon vragen.

'De baas...?' De mevrouw kijkt haar een beetje verbaasd aan. 'Eh... nou, dan moet ik even kijken hoor... o wacht, daar loopt hij net. Meneer Verkerk!'

Een man komt hun richting oplopen.

'Dit meisje wilde u iets vragen,' zegt de winkelmevrouw.

'O, is dat zo? Wel, steek maar van wal, jongedame.'

Sara haalt diep adem. Dat vertelt ze eerlijk waarom ze hier zijn. Dat ze Amed had zien stelen, en dat ze hem gevolgd was en nu weet waarom hij had gestolen.

Opeens voelt ze hoe Amed haar zachtjes opzij duwt. 'Meneer, ik heb er spijt van. Ik heb nog nooit in mijn hele leven gestolen, maar... maar... in vond het zo zielig voor mijn zusjes, dat ze nooit eens wat lekkers krijgen...'

'Maar stelen is nooit goed,' zegt Sara. 'En daarom komen we de chocoladeletters nu alsnog betalen.' Ze geeft de 2 euro aan meneer Verkerk.

Meneer Verkerk kijkt hen nadenkend aan. Hij wrijft over zijn stoppelbaardje. 'Tjonge, dat is wel een verhaal zeg, dat jullie mij nu vertellen. Winkeldiefstal... een achtervolging, een gat in je hoofd, en nu komen jullie alsnog betalen.' Hij haalt zijn hand door zijn grijze haardos.

Hij kijkt even opzij, naar de mevrouw achter de klantenservice. 'Janet, zou jij even zo'n boodschappenpakket voor me willen pakken?'

Dan hurkt meneer Verkerk voor Amed zusjes neer. 'Dus jullie willen zo graag ook iets lekkers eten?'

Drie zwarte krullenkopjes knikken heftig van ja.

'Weet je, ik heb een idee. Zullen we jullie mama vandaag eens een verrassing bezorgen?'

De drie meisjes kijken hem met grote ogen aan. Dan pakt meneer Verkerk de doos die de mevrouw naast hem heeft neergezet.

'Jullie krijgen van mij een doos vol met boodschappen. Hier, pak maar aan. Kunnen jullie 'm dragen?'

Sara schiet in de lach. De doos is veel te zwaar voor de kleintjes. 'Hm, ik denk dat jullie grote broer maar een beetje moet helpen,' lacht meneer Verkerk.

Dan gaat hij staan en kijkt hij Amed aan. 'Jongeman, ik begrijp waarom je hebt gestolen. Echt waar. Maar het is niet goed. Het hoort niet.'

'Ik weet het, meneer. Ik zal het echt nooit meer doen. En heel heel erg dank u wel voor die doos boodschappen. Mijn moeder zal er echt heel erg blij mee zijn.'

Als ze even later buiten staan, kijkt Amed Sara aan.

‘Sorry voor alles.’

‘Het is goed, Amed.’ Ze steekt haar hand uit.

‘Maar... mag ik nog wat vragen,’ zegt Amed.

‘Tuurlijk.’

‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Sara. Ik heet Sara.’

Dan krijgt ze opeens een idee.

‘Zeg Amed, mag ik jou ook nog wat vragen?’

‘Ja natuurlijk.’

‘Jij zei vanmiddag dat jullie je zo vervelen. Ik heb een idee. Waarom komen jullie morgen niet naar onze kinderclub? Je zusjes kunnen met de groep kleintjes meedoen, en jij kan bij mij in de groep.’

De jongen kijkt haar vragend aan. ‘De kinderclub? Wat is dat?’

‘Van onze evangelisatiepost. Mijn vader is evangelist, en wij hebben in de vakantie bijna iedere dag club. Dan wordt er een verhaal verteld, en daarna gaan we knutselen of een leuk spel doen. En weet je...’ Sara kijkt hem met twinkelende ogen aan. ‘Tussen de middag kun je blijven eten. Wij hebben altijd soep, en morgen zijn er ook warme saucijzenbroodjes!’

De kleintjes kijken hun grote broer enthousiast aan. ‘Gaan we, Amed? Alsjeblieft?’

De jongen twijfelt. ‘Misschien. Ik moet het eerst aan mama vragen. Ik weet niet of het mag.’

Sara pakt een folder uit haar jaszak. ‘Hier staat het adres op,’ zegt ze. ‘Het begint om 11 uur.’

Als Amed met zijn zusjes wegloupt, kijkt Sara hen na tot ze de hoek om zijn. Ze zucht en voelt voorzichtig aan haar hoofd. De pijn is al een minder, het bloeden is gelukkig gestopt. Wat een middag was dit zeg!

De volgende dag is het club. Sara kijkt wel honderd keer uit het raam. ‘Wat heb je toch vandaag?’ vraagt juf Marianne. ‘We beginnen pas om elf uur, maar jij loopt vanaf tien uur al te zenuwen.’

‘O, niks hoor,’ zegt Sara. Maar als het bijna elf uur is, en het zaaltje langzaam volloopt met kinderen uit de buurt, voelt ze langzaam de teleurstelling opkomen. Ze komen niet. Ze mogen vast niet van hun moeder. Ah, wat jammer... Ze had zo gehoopt dat ze zouden komen.

Juf Marianne gaat voor de groep staan. ‘Jongens en meisjes, welkom allemaal. Het is elf uur, we gaan beginnen.’

Sara loopt naar het gangetje om de buitendeur dicht te gaan doen, en dan ziet ze ze opeens aankomen rennen. Ze voelt zich helemaal blij worden van binnen. Ze komen toch nog!

‘Zijn we niet te laat?’ hijgt Amed.

‘Nee joh, precies op tijd! Welkom op de club!’ roept ze enthousiast.

Als juf Marianne even later een Bijbelverhaal vertelt over Maria en Jozef en het Kindje Jezus, kijkt Sara naar Amed en zijn zusjes. Wat luisteren ze goed! Misschien horen ze vandaag wel voor het eerst over het Kerstfeest vertellen, denkt ze. Ja, misschien hebben ze nog nooit iets over de Heere Jezus gehoord. Wat kan de Heere de dingen toch wonderlijk besturen, bedenkt

ze opeens. Want als ze Amed niet had zien stelen, dan hadden hij en zijn zusjes hier vandaag niet gezeten.

Dan vouwt ze haar handen en bidt ze stil of de Heere ook deze arme kinderen een nieuw hartje wil geven.

Eeuwoud Koolmees, december 2012